

[Aase Olesen]

Når socialdemokratiets ordfører sagde, at nu gjaldt det om at sætte handling bag de smukke ord om børnefamilier, så vil jeg sige, at det havde klædt forslagsstillerne, hvis man ved handling i denne sammenhæng havde forstået økonomi.

Jeg vil foreslå, at socialdemokratiet bruger sommermånederne til at få nøjagtigt belyst, hvilke administrative problemer der er ved det her forslag, og får lidt mere detaljerede oplysninger om økonomien i det og så fremsætter et forslag i oktober 1986, hvor man anviser, hvor pengene skal komme fra.

Det radikale venstre stemmer ikke for dette forslag for bagefter at skulle stå og tage imod bebrejdelser for besparelser på nogle områder fra socialdemokratiets side. Men hvis forslagsstillerne kommer med pengene, så ved jeg, at vi vil overveje det meget nøje.

Der er, som jeg siger, flere grader i gennemførelsen af et sådant orlovsforslag. Vi har under redegørelsesdebatten om de handicappede i foråret 1986 nævnt, at sådan noget som forældres ret til at være hjemme, når svært handicappede børn var til behandling osv., er noget af det mest påtrængende. Hvis vi skal snakke økonomi, behøver det ikke at være et enten-eller, men at få prioriteret nogle af de mest påtrængende behov.

Til arbejdsministerens referat af, at socialministeren nu undersøger utraditionelle pasningsmetoder, har jeg lyst til at knytte den kommentar, at i det omfang pasningsmetoder fungerer til daglig for børn, f.eks. som i den kommune, jeg bor i, hvor man har noget, man kalder mormor- eller bedstemorordninger, og hvor børnene kender de pågældende, er det naturligvis en udmærket udvej. Men har man med små børn at gøre og de bliver syge, så tror jeg nok, de fleste forældre vil vige tilbage for at hidkalde ukendte personer. Jeg tror, at enhver, der har små børn, vil kunne sætte sig ind i, at det ikke lige præcis er et fuldstændig vildfremmed ansigt, man ønsker at præsentere et sygt barn for.

Jeg tror altså, at utraditionelle pasningsmetoder er fint, hvis man kan lave det fornuftigt, men det er ikke sikkert, at det løser præcis det her problem.

Når man har erkendt, at man har haft behov for i Vesttyskland, Sverige og Norge at have en lovgivningsramme vedrørende dette problem, så tror jeg i og for sig ikke, vi kan sige os fri for at have behov også her.

Jeg synes altså først og fremmest, at det må påhvile forslagsstillerne at komme med et realistisk forslag i efteråret 1986, og så skal vi love at se positivt på det.

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

VS er grundlæggende meget positivt indstillet over for forslaget, fordi vi er enige i, at det ikke er og at det ikke skal være et privat problem at have børn. Derfor skal der samfundsmæssige løsninger på problemerne i forhold til børn og deres sygdomme til. At der skabes nogle samfundsmæssige løsninger, er også nødvendigt, hvis der overhovedet skal fødes børn.

Vi mener, det er godt, at der i forslaget er ligestilling mellem kvinder og mænd formelt med hensyn til retten til at blive hjemme og passe børnene. Så længe man skal lyve sig fri, vil det være kvinderne, der bøjer sig først, hvilket undersøgelserne også viser. Den formelle ligestilling betyder selvfølgelig ikke, at mændene vil bruge ligestillingen, men betingelserne i de små hjem bliver unægtelig mere lige. Det er også godt, at man tager højde for eneforsørgernes problemer, da det efterhånden er en meget udbredt familief orm.

Vi mener, at forslaget måske kunne medføre, at oversygeligheden blandt institutionsbørn blev mindsket. Sådant som det er i dag, må man aflevere sine småsyge børn i institutionen og så håbe på, at den går. Det vil sige, at der faktisk altid er småsyge børn, som uendeligt smitter hinanden, fordi forældrene ikke har mulighed for at blive hjemme, til børnene er helt raske, og så kommer man ind i en meget ond cirkel. Så på den måde er vi meget positive over for socialdemokratiets forslag.

Vi mener, det er et stort fremskridt, at det bliver legal fraværsgrund at passe et sygt barn. Så kan man spørge sig selv, når folk nu ikke får fuld løn under børns sygdom, om de så alligevel i nogle situationer vil blive nødt til at lyve sig syge. Vi mener, at det i alle tilfælde er et meget langt skridt på den rette vej, som det også bliver med dagpenge-

Om de utraditionelle pasningsmuligheder vil jeg sige, at hvis det er så utraditionelt, at børnene overhovedet ikke kender dem, der skal passe dem, så vil vi tage afstand fra det